

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 1.00
Vonnissen en doodberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels fr. 1.50
Elke regel meer fr. 0.25
Voor meer dan één inschrijving
geens akkoord.
Alle aankondigingen en mededelingen
moeten ons toekomen voor Donderdag mid-
dag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG
WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :

Drukkerij COLLEE
(Naam! Maatsch.)
TONGEREN
Postcheeks rekening n. 84855.
Telefoon 12
Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar,
vooraf betaalbaar.
20 centiem het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en
aankondigingen, moeten franco gedaan wor-
den aan den uitgever.

Tongeren, 1 Mei 1926.

Moderne Beschouwingen.

Er zijn dagen dat ik me werkelijk be-
klaag het tegenwoordig tijdstip te beleven.
Het bestaan wordt nagenoeg ongenietbaar.
En ik begin mij af te vragen of het mens-
dom niet bezig is met regelrecht naar de
algemeene zothed te rijden, te varen en te
vliegen.

En der laatste Zondagen heb ik, in een
beviend huis een paar uren genooten van
radioconcerten, gegeven in veraflegde we-
relddeelen. Daarna, door een vernuttige re-
geling van het apparaat, kreeg ik een politi-
sche redevoering te hooren van een in het
kiesgedrang staanden Tory, te Manchester,
in Engeland, welke rede van tijd tot tijd,
werd onderbroken door seinen, van een
zeilschip naar een strandstation gezonden,
of door knallen, geruchten en schreeuwen
die wij niet konden verstaan.

Nog een schrede meer op den radwege,
en we gaan kunnen hooren wat er gebeurd
in een ruziemakend huishouden te Calcutta,
of ons vergasten op het beursgeschiedte in
Wallstreet, te New-York; of de geheimen
opvangen van samenweersders in Maroco.

Soms beluister ik de gesprekken van
schooljongens en dito meisjes, — in onzen
goeden ouden tijd waren de kleuters, — in
trams of treinen, en vaak bloos ik in hune
plaats, ik voel me bang worden om de toek-
omst der maatschappij, wanneer ik de
doening gadesla van snottensden van ruim
zestien jaar, die zich aanstellen als « gebla-
zerden », met verachting spreken van al-
les wat ons nog heilig is; — onverschillig
voor dingen die ons, anderen, nog begees-
teren; met een woord, die op hun leeftijd
het droge hart bezitten van een uitgeleef-
den, ontgohelden grijsaard.

Ik huiver, wanneer ik hoor vertellen dat
een jonggehuwd paar, gezamenlijk zoowat
zes en dertig jaar oud, na een jaar samen-
wonen voor de wet scheiden, omdat me-
vrouw zijn heft in het theaterleven en mijn-
heer... zijn leven wil leven.

Ik vloek mijnen tijd, wanneer ik lees dat
een dertienjarige schooler zelfmoord pleegt
alteen om zijn « ja » en « na » te trutsen,
die zich veroorloofden hem een opmerking
te maken.

Eens hoorde ik, in een tramwagen, een
blikken te vroeg rijpen knaap die, spre-
kende van zijn vader hem aan zijn kran-
den voorstelde als « een singe ». Een an-
dere een linte meer eervol, diert maar
alleen het woord « le vieux » gebruiken.

Schoon, niet waar! En vleied voor onze
moderne principelen.

En zeggen dat Christus mensch gewor-
den is om ons te leven; —
« Eert vader en moeder! »

Dat is nu maar een kantje van mijn be-
schouwingen.

Ik moet er toch nog een staartje aan pas-
sen. De uitvindingen volgen elkaar zoo
druk op, dat het bijna niet meer te volgen
is. Nu heeft een Dijk het zoover gebracht
dat hij met een vliegmacchien van Londen
naar Brussel vliegt over den prijs van 35
fr. alle kosten inbegrepen.

Wanneer we nu op straat komen, turen
we goed rond of er een auto of een motor-

rijwiel in de nabijheid rondsnort om ons
te parken te krijgen. Binnen arziensoren
lijkt zuten wij ook moeten in de tuent kij-
ken, om ons te verzekeren of een of ander
« avietie » niet vattens gereed hangt juist
boven ons hoofd. I zal wi niet goed zijn
al te blyzacht te wezen.

Nu moet mij mijn ongelijksche gazet, dat
ze in Amerika een reusscheg vingetug ne-
uven geouwd, dat met zestien koppen be-
mand — zooveel als een tamelijk groot
koopvaartrijtuig — een ongelootijksche su-
ciende kan oeteken, en ten toppe van arjz
voer meepakt, met hetzelfde gemak als een
jaarrickarrouer zijn kruisken waerigen
kome, in uit vermetelgeng zijn drie ton
springstuf verwerkt. Ze gaan eens proogen
ooven een verlaten heide, junder orgens in
t land der « Stars and Strips ». I zal een
sing geven. In een oorlog zullen ze t voor-
goest ooven een andere stad laten ont-
poffen. De bewoners zullen, zonder nog kik te
zeggen, op hun zevensgemakken doogaan.
Denoon he ?

Nog wat, in een orkest hoor ik een viool-
speeler, die met veel br-o en kunstgevoel een
mooi sonate van Beethoven ten beste geeft.
Het publek vraagt een toevoetje; — de dirig-
ent wil zijn hoorders even een lustig
oogenblik bezorgen. Hij laat een soorts jazz-
banannummers « spelen, waartoe hij zelf en
zijn insanen en ook te linge voluit de pot-
terijke dansen uitvoeren altijd maar door-
speldend.

En in de zaal breekt een hoerageroep uit
dat hooren en klent vergaan.

En bekser klopt zoo duchtig op den
voorgevel van zijn tegenstrever, dat in een
paar minuten onzerlede lapide nog enkel
een bloed en blauw is, en een half dozijn
tanonen uit den getrokken mond losspringen
en over t platform vliegen. Een gejuich,
een getriepel, een geestdrift onmogelijk te
beschrijven. De sportboden geven een re-
laxas om er bij te weeten, en duizenden sliken
ken het artikel als ware het krentenbrood,
en het ontzaglijk bedrag der weddingen
wordt besproken.

Wat zegt ge ? Dat het de vooruitgang is!
Heel zeker. Maar ik zag het toch liever
anders toegepast.

LEZEN!

De ziel van een mensch snakt naar ont-
wikkeling, naar vooesel voor t verstand
en het aart zoorts het lichaam verlangt
naar spijs en drank.

Ons Vlaamsche volk leest gaarne, heeft
beoefte aan en drang naar boeken. Het is,
spijtig genoeg, nog slecht beedeeld aan be-
kerken en moet kiezen tusschen heelemaal
niet lezen of lezen wat hem teovaling in de
hand valt. Eenzaam wat valt er teovaling in
de hand, tenzij ongezonde kost die in winkel-
ties of statas als goedkooppe lectuur wordt
uitgesteld en meestal van verdaachte hilde
dramas doorweeft is. Vindt het volk niets
beters, dan zal het dit soort boek lezen.

Onze wetgeving heeft de openbare boek-
rijen nochtans niet vergeten: Staat en Pro-
vincie steunen mild. De gemeentebesturen
zijn verplicht door de wet van 17 October
1921 de bibliotheken, die door den staat
aangenomen zijn, met minstens 25 centie-
men per inwoner en per jaar te steunen.
Wat er ontbreekt, t zijn de werkers; —
de menschen van goeden wil, die er voor zor-
gen dat ons volk den gezonden kost vinde,

te overleggen. Toen eindelijk alles rustig
geworden was en de Barologs in diepen
slaap gedompeld lagen, slopen zij stil door
de nauwe opening naar buiten en begonnen
hunne lange, lastige reis door dit woeste
land. Hunne diamanten dregen zij aan den
band rond hunne lendes; hun revolver was
immer in hun bereik. Zij waren gereed om
alle gevaren te trotseren.

Met de grootste onzichtigheid, dikwijls
meer kruppende dan gaande, geraken zij
niedlijk buiten het dorp en uit de onmiddell-
ijke nabijheid der negerhutten; zij rich-
ten hunne stappen naar de hoogvlakten die
het dal van Lugara beheerschen. Een of
twee uren gingen zij zoo dapper hunne
krachten hun dit toelieten in dezelfde rich-
ting voort Eensklaps hoorden zij achter
zich het gerucht van een regmatigen stap.
Men hoorde duidelijk dat de man die hen
opvolgde vlootvoets was.

Guy keerde zich vol onsteltenis om.
Door de eerste morgondikaarte werd te-
gen het bleke hemelgewelf een naakte Ba-
rolong afgetoekend. Daar hij juist op een
kleine verhevenheid was, waarover zij zelf
eenige oogenblikken te voren gegaan wa-
ren, konden zij hem heel duidelijk zien.
De Barolong liep zoo snel hij maar kon
op den hoogsten rand der verhevenheid
voort; hij schoen niemant te bemerken.
Eensklaps verdween hij in de richting van
het Zuiden. Zegge waarschijnlijk was het
een slaaf, die evenals zij, van de afwezigheid
van koning Khatsua gebruik maakte om
de vlucht te nemen.

XXXII.

Uitgeput van vermoedens, met de klede-
ren in Ivarlen gescheurd en halfdood van
uitputting, zaten driek weken later, twee
Europeaan, onder de brandende Afrikaan-
sche zon, neder aan den oever van een uit-
gedroogden waterloop.

Zij waren in het hartje van Namaquo, in
het steenachtig Karoo.
Hulp- en hopeeloo hadden de twee vluch-
telingen maar immer hunnen weg naar de
zee voortgezet, honger en dorst, hadden hen

waaraan het zich verzadigen kan. Een of
twee menschen op eene gemeente zijn vol-
doende om eene bibliotheek te stichten.
Waar een wil is, is een weg! Heel moedlijk
is het niet. Maar het moet vastbetaden aan-
gepakt worden, met taaten wil.

En nochtans hoe erg is het bij ons nog ge-
steld: in meer dan de helft der gemeenten
bestaat er nog geen volksboekery; in ver-
scheide noort er geen voldoende zorg
aan besteed. Naast genee boekeryden deden
zich door den Staat aannemen en kunnen
de toelagen van Staat, Provincie en
Gemeente niet bekomen. Hoe weening heb-
ben zelfs de « Wet op de Openbare Boeke-
rijen » gelezen ?

En toch zijn de voordeelen aan de aanne-
ming door den Staat verbonden zeer groot
en veldvuldig: toelagen in geld, in boeken,
vergoeding voor den bibliotheekaris; op aan-
vraag zelfs tegemoetkoming voor t hu-
ren en meubelen van t lokaal.

Welk gemeente zal geen man vinden,
t zij priester of leek, geen gemeenteraad-
lid of verstandige burger die deze taak op
zich wil nemen ?

Dat er in elke plaats spoedig een comiteit
van 2-3 personen tot stand komen om eene
doorgoede, zeedijksche, verdelende bibliotheek
op te richten, het is hoog tijd!

Wie niet vooruit wil, hij drage de gevel-
gen voor later, als vrijzinnigen, goddeloozen
of volkverleiders in uwe gemeente een on-
godsdienstige, onzedelijke of onverschillige
bibliotheek zullen ingericht hebben. Hoe
zult gij u dan inspannen om dit kwaad
trachten te doen keeren ?

Beter is t, het kwaad verhoeden!

Wie dit niet wil of niet denkt te kunnen,
hij houde op met priesters en leeken te
jammeren over het zedelijk verval van ons
volk, over zijn ongodsdienstigheid, zijn on-
getoetendheid, zijn ongemeenheid, zijn
onverschillenheid; hij sla veelker driemaal
zijn « mea culpa ».

Hij drage zyne verantwoordelijkheid je-
gens zich zelf, jegens zijn volk en vooral
jegens God.

BUITENLAND.

CHINA.
Romanslag in een schouwburg, honderd
zeventig dooden en gekwetsten. — Het dorp
Hokshan, van het zuidelijk Chinese distrik
Kwantung was het toneel van een
bloedige bomaanslag.

De eerste oever rooversbende had 1000
ponst sterfte aan het dorp gevraagd.
Daar hij echter geen voldoende bekomen
had, zond hij enige zijner handlangers naar
het dorp terug en liet zeven bommen wer-
pen in den ganschen in hout opgetrokken
schouwburg; terwijl de voorstelling in
gang was.

Twintig personen werden gedood en 150
anderen vreeslijk gekwetst.

De paniek die algemeen was stelde de
daders in de mogelijkheid te ontsnappen.

De oorlog in China. — KRIJGSGE-
VANGENEN ALS KAMEELEN OPGE-
LEID. — De borchgeveer te Peking van de
« Chicago Tribune » smidde dezer dagen een
verstaaffend en afschuwelijk fet. In de Chi-
niese hoofdstad was namelijk het bericht
ontvangen van een beestachtige behande-
ling, die den Russischen krijsgesvangenen
zoo dien te beurt gevallen.

Het heet in dat bericht, dat Russische ge-

vangenen aan het zuidoostelijk front op
last van den Chinese bevelhebber als
kameelen zouden worden voortgeleid, met
een touw door den neus.

Men weet, dat in de grijsche oudheid o. a.
de barbarische Assyrische vorsten op zoo'n
manier met hun krijsgesvangenen lieten
omspingen. Dat zulke dingen thans nog
mogelijk zouden zijn, schijnt bijna onge-
looflijk.

De beoelde krijsgesvangenen, schijnen
te hebben behoord tot een kozakken-brigade
onder Tadjagtoe-in. Deze brigade was bij
de gevechten van den laatsten tijd vrijwel
geheel uitgerooid.

EGYPTE.

Nieuwe ontdekking. — HET GRAF VAN
DE MOEDER VAN CHEOPS. — De Ame-
rikaansche archeologische expeditie, die
opgravingen uitvoert in de onmiddellijke na-
bijheid van de pyramide van Cheops, had
bij graafwerk een graf met een althoven
sarkofaag gevonden. Reeds dadelijk was
het vermoeden uitgesproken, dat men hier
te doen had met het graf van de moeder
van Cheops. Dit is nu door de onttraafding
van de hieroglyphen op de sarkofaag (de
teekens waren van goud ingelegd in eb-
benhout) de juiste veronderstelling gebleven.
De naam der koningin was Hetepheh. Zij
was een dochter van Farno Hoan, trouwde
met diens opvolger Farno Senefroe en was
(waarschijnlijk) de moeder van Cheops.

ENGELAND.

Troetelkinderen. — Dezer dagen herdacht
Mevrouw Emma Oliver haar 100e geboorte-
dag. De dame, die eigenares is cener druk-
kerij te Londen, werd door een dagblad-
schrijver uitgehoord, en liet zich op zeer
tegenwoordig manier uit over hare « kinderen »
twee ongetuude zonen van 70 jaar, die door
moederken nog steeds als heel kleine kin-
deren behandeld worden.

Mijn jongens, zede de vrouw, moeten
des avonds om 9 ure naar bed, anders zijn
zij de volgende morgen niet uitgeslapen
en voor hun werk niet bekwaam. Daar de
bende grijs « spruiten » nauwelijks uit el-
kaar zijn te kennen, heeft de zorgzame moe-
der voor hen elk een bijzonderen bril ge-
koofd.

De honderdjarige dame is nog goed te
bezien, zij doet het huishouden, stopt en
naait voor haar zoontjes, zoals zij de be-
jaarde heeren noemt en leidt zelf nog de
drukkerij. Om zes ure 's morgens worden
de « kinderen » gewekt, bij het aankleeden
door « mannie » geholpen en na het ont-
bijt naar de drukkerij gezonden. De jon-
kens, aldus Mevr. Emma Oliver, moeten
kort gehouden worden, anders kan er niets
uit worden. Ik veel hun niets toe. Ze hou-
den van me, maar vreesen me ook en lus-
teren naar mijn woord.

Tusschen beer en wolf. — In de dier-
gaard te Bostock, welke thans in de Eng-
sche stad Saffron Walden, voortooning-
geeft, werd er een vreeslijk gevecht ge-
leverd tusschen een beer en een wolf, die
reeds vijf jaar hetzelfde lok deelen. Men
weet niet door welk feit de goede verstand-
houding verbroken werd, doch zeker is het
dat het personeel Zaterdag nacht gewekt
werd door het overdoovend brullen van
al de wilde beesten. Ze seiden toe en wa-
ren getuigen van het gevecht tusschen den
beer en den wolf, dat niet lang duurde
doch er niettemin heel vreed om was. De

Guy zag hem ten hoogste verwonderd
aan.
Een oogenblik moede hij dat zijn vriend
het verstand verloor. Maar langzamerhand
werd hem alles duidelijk.

Wij zijn wezenlijk broeders! stamel-
de hij. Is het wel wat gij zeggen wilt,
Klemscott? Cyriels vader en de mijne is
dan...?

Ook de mijne, Waring. Ja, ik wilde
niet sterven zonder het u te zeggen. Nu
heiden ik voldaan over mij zelve. Gij zijt
heiden, en de onbekende die, eenige dagen
voor uw vertrek uit Engeland, ten voordele
van Cyriel zoo duizend pond stortte, is
uw mijn vader, kolonel Henry Klemscott.

Guy boog zich over hem heen, hij hield
van verbaazing. De eerste oogenblikken kon
hij geen enkel woord uitbrengen.

Hoe weet gij dat alles, Klemscott?
vroeg hij eindelijk.

Granville was waarlijk zijn en uitgeput,
maar toch verbaalde hij in zoo korte wo-
orden mogelijk, door welk wonderbaar toe-
val hij het geheim zijns vaders ontdekt had.

En van dat alles hebt gij mij, gelu-
rende die eeuwenlange achtien maanden,
onwetend gelaten, Klemscott!

Immer had ik het inzicht in alles te
openbaren, Guy. Ik heb er nooit aan getwij-
feld dat gij en uw broeder Cyriel u in het
bezt zoudt gesteld hebben van uwe zoe-
deren te Tilgate. Alleen wachtte ik...

Tot dat gij geen diamanten verga-
derd had om u over uw persoonlijk verlies
schadeloos te stellen? wierp Guy zonder
het minste kwaad inzicht op.

O! neen! antwoordde Granville op
deze zinspeling, terwijl hij schamrood
werd. Daarnaar wachtte ik niet. Zoo verach-
telijk ben ik niet. Ik wachte tot dat gij
mij uwe geheimen ontsluitde... Weet gij
wel, Guy, zegde hij op stillen, bijna plech-
tigen toon, den avond dat wij Plymouth
verlieten heb ik in de dagbladen gelezen...

beer verpletterde zijn tegenstrever en zoog
hem den laatsten druppel bloed uit; hij
zelf was ook schrikkelijk gebeten. Toen de
kroeg van den overwonnen weggeslept
was, leek de beer heel onthutst en liep hij
in de kooi geduriglyk om heen, alsof hij
naar zijn kamerad zocht.

En speelzieke olifant. — Verloiden
Woensdag, moest een olifant van de dok-
ken overgebracht worden naar Chapmans-
Dierendepot te Barnet en voor eenigen tijd
vermaakte hij op bewonderenswaardige
wijze het samengehoopte volk, dat zich in
het High Barnet Railway Station bevond.

Door een ongekend voorval was de deur
van zijne kooi open geraakt, en de olifant
sprong op de spoorlijn, onmiddellijk ge-
volgd door zijne bewakers, die hun best
deden om het dier, dat nu reeds op het
platform der statie stond, terug op zijne
plaats te krijgen.

Men poogde den reus te overmeesteren
bij middel van kettingen, welke men aan
de pooten vastmaken wilde, doch daar was
geen kwestie van.

Jumbo begon met een zijner aanvallers,
bij middel van zijn slurf weg te slaan, dan
duwde hij, speelziek, een andere weg, door
een zachte beweging met zijn zwaren poot,
en zond een derde op dezelfde manier ach-
terover op den grond.

Gansche manden met brood en bergen
hooi werden bijgebracht, om den olifant te
verleiden en hem op die manier tot eene
capitulatie te brengen, doch Jumbo betoon-
de niet den minsten lust, voor al die aan-
geboden lekkernijen.

Eindelijk traachte men het dier te van-
gen door het aan een zware motor-lorry te
bevestigen (soort van wagen als onze plat-
te wagens), hopende van hem aldus te kun-
nen wegtrekken. Maar de uitslag was ver-
keerd en in plaats dat de wagen den olifant
zoo wegtrokken, was het den olifant die
met de auto-lorry wandelen ging.

Zonder dat men zich echter nog verdere
moette gaf, trok Jumbo met wagen en al
naar het depot, waar hij eigenlijk wezen
moest en liet er zich zonder tegenstand
huisvesten.

FRANRIJK.

Het winterweder. — Uit alle gewesten
van Frankrijk komen te Parijs berichten
te over het ongunstige weder.

Saint-Etienne, in het Loire-departement,
seint men dat het in den omtrek
sneeuwde, vooral in de Grands-Bois, op den
berg Pilat en te Pierre-Haute.

In Aveyron is het t zelfde ongunstige
weder. Rodez en haren omtrek, ligt nu onder
sneeuw, en de overvloedige regens der
laatste week, de sneeuwvalgebreikte Zon-
dag reeds 20 centimeters en het sneeuw-
nog steeds. De wegen zijn geleidelijk ver-
sperd.

In de Oostelijke Pyreneeën is ook veel
sneeuw gevallen. Er heerscht hevige koude.
In Bousillon werd veel schrale aangericht
door een storm.

De bergen van Caroux (Hérault) en de
hoogvlakten van Lespoutoux liggen onder
sneeuw. Een hevige, ijskoude wind wand
over de strek.

Ut Duykerke seint men dat een geweld-
dig tempest loven de zeekust woedt.

De domme onschied. — Herhaalde-
lijk reeds is er gezeven op het dom bijge-
loof van sommige heiden, die nog altijd niet
schijnen te beseffen dat ook zij leven in de

onmogelijk er aan te denken. Ik zelf was
het niet die dan handelde. Ik deed het onder
den onweersaanbaren invloed van
eene elendigheid... van eenen man die op
mijnen wil eene geheimzinnige macht had,
geboef ik, ik kon niets anders, dan doen wat
hij van mij veriede. Hij was het die het
gedacht der misdaad in mij opkomen deed,
hij zelf heeft de misdaad begaan, en hij
alleen is dan ook de ware schuldige.

En wie is die man ?

Ik weet niet waarom ik het u niet
zeggen zou. Onze wederzijdse achterlon-
denheid heeft nu toch plaats gemaakt voor
het gulste vertrouwen. En de verandering
doet mij geloosen, ik verzeker het u. Se-
dert een jaar en half woog het geheim dat
op nacht op mij. Hoe dikwijls stond ik
niet op het punt er u over te spreken, maar
evenals gij van mij benaauwd wart, was ik
het ook van u! Wehu de man, wiens naam
gij verlangt te kennen was M. Montague
Newitt.

Granville Klemscott zag hem ongeloo-
vig en vol verbaazing aan, doch hij was te zwak
en te ziek om nu naar de oplossing van dat
raaisel te vragen. Montague Newitt! Wat
den duivel wilde Waring daarmee zeggen?
Hoe had Montague Newitt er kunnen toe
bijdragen, hoe had hij Waring kunnen aan-
zetten zelfs, om... Montague Newitt aan
te vallen en te vermoorden?

Lang bleef alles stil. Ieder der twee broe-
ders overachtte die dubbele openbaring Ein-
delijk hief Granville het hoofd op en zeg-
de:

En nu gaat gij, veronderstel, onder
eeneen valschen naam naar Engeland terug-
keeren, om met uwen broeder overeen te
komen nopens het opschieden der goederen
van de Klemscott's? Gij zult hem vragen
u een zeker deel af te staan, dat u toelaten
zou hier of daar onbekend uw leven te gaan
doerbrenzen?

O neen! Indien het mogelijk is, wil ik
onder mijn eigen naam naar Engeland ter-
rugkeeren; onder den naam dien ik altijd
gedragen heb, wil ik aan mijnen broeder
teruggeven al wat ik hem verschuldigd ben,

« verlichte » twintigste eeuw. t Volgende
levert weer een staaltje van de onbegrijpe-
lijke ditsigheid van een dier domkoppen:
« Zeker Edmond Thomasson, landbouwer
op het gehucht Montrouard, Fransche ge-
meente Allevard, had over enige dagen
het ongeluk opvolgertijne eens koei, een
schaap en eene geit te zien sterven. De oor-
zaak van de dood was heel onvondig eene
besmettelijke ziekte, doch de landbouwer
bewoerde dat men zijne beesten betoverd
had. Hij trok onmiddellijk naar de stad Gre-
noble en ging er te rade bij eene « zien-
ster » die hoegenaamd niets zag maar toch
de schijn wilde hebben alsof ze wist wat
er eigenlijk gebeurt was. Ze zegde aan den
landbouwer dat hij aanstonds terug naar
huis moest, dat hij met het gelaat over den
waterput moest gaan liggen en dat het
eerste gelaat waarvan hij de weerkaatsing
in het water zou bemerken, dit was van
den persoon die hem den toer gespeld had.

Thomasson trok op en, thuis gekomen,
begaf hij zich naar den koor, bakte zich
over den rand van den waterput en twee
minuten later zag hij er het gelaat afg-
teekend van zijn gebuur, Babud Besse, een
vredelevend man die juist voorbij kwam.
De domme Thomasson sprong op den man
toe en sloeg hem zoo geweldig met een ket
in het oog dat dit uitgerukt werd; Besse
bekwam daarbij nog talrijke kwetsuren. Het
Parket van Grenoble heeft zich de zaak
aangeetrokken en zoowel de « zienster » als
de betooverde zullen op het banken kom-
men.

JAPAN.

Meer dan 300 meisjes plegen zelfmoord
in een jaar. — In Japan heerscht nog steeds
een bijgehoof, dat verleden jaar aanleiding
gaf tot den zelfmoord van meer dan 300
meisjes, alle geboren in 1905.

Deze meisjes verkozen te sterven, liever
dan door een huwelijk een man ongelukkig
te maken. Het geluk was voor hen niet
weggelegd, vermits ze geboren waren in
het ongelukkig of « hinou-uma » jaar.

De jonge Japanners hechten daar ins-
gelijks geloof aan en talrijke verlovingen
worden verbroken omdat naderhand werd
vernoemen dat de bruid in 1905 ter wereld
kwam.

Volgens het zeggen der ingewijden komt
het « hinou-uma » jaar om de 61 jaar.

Van verscheidene zijden wordt dit bijge-
loof bestreden en de beschaving bracht
het reeds zoo ver, dat verscheidene meis-
jes die anders zelfmoord hadden gepliegt
nu besluten zijn, nooit te trouwen maar ge-
laken hun lot te dragen.

Deze moderne reaktie heeft de vrouwen-
beweging in Japan heilzaam beïnvloed. De
bestuurder van een geneeskundig gesticht,
Dr. Lakuma, verklaart dat de 77 vrouwelij-
ke « hinou-uma » studenten, die heden de
lessen volgen, er vroeger nooit aan gedacht
zouden hebben dit beroep te kiezen.

Te Tokio en te Osaka hebben honderden
meisjes, die om dezelfde redenen niet kun-
nen trouwen, als ziekenverplegers dienst
genomen.

Een der hooggeplaatste « hinou-uma »
meisjes is wel de dochter van den gewezen
minister van Binnenlandsche Zaken Toka-
muni, die, nadat ze heeft aangekondigd, dat
ze elk huwelijksaanzoek van de hand zou
wijzen, nu in het onderwijs is getreden.

MEXICO.

Ein protest van den Paus. — De « Osser-

tot den laatsten penning toe. Zoo wil ik
het kwaad herstellen, dat ik hem eens be-
rokkende. Het gerecht zal mij bereid vin-
den om over mijne daden rekenschap te ge-
ven.

Granville's verbaazing en bewondering
groeide immer aan.

Gij zijt een deftige jongen, Waring,
zegde hij langzaam. Ik begrip wel niet
goed wat er gebeurd is, maar toch ben ik
er zeker van dat gij niet plechtig zijt. Ik
heb vertrouwen in u. Ik geloof dat het
uwe schuld niet was, en het zou mij geno-
egen doen konde ik met u naar Engeland
terug keeren, al ware het maar om u vrij
en onbevielt uit uwe moedijkheden te zien
gered worden.

Spreek niet meer, mijn beste vriend.
Gij hebt u veel te veel vermoed. Ik ge-
loof daar verder tusschen de struiken een
hut te zien. Gij moet nauwkeurig alles
doen wat ik u vraag. Onstel u niet, wees
gerust en kalm... Ik ga u op mijnen rug
nemen en dan zullen wij trachten ons, ge-
lijk op welke manier, een weinig water te
verschaffen.

XXXV.

Dat waren omtrent de laatste woorden
die Granville Klemscott verstonde.

Alleen eenige wonderbare, onbepaalde, en
onsamenhangende droombeelden stoorde
den doodslag waarin hij langzamerhand
verviel.

In den beginne gevoelde hij toch nog
dat hij voorzichtig opgenomen werd, en dat
hij, niet zonder veel moedijkheden, over
den rotsachtigen grond werd voortgedra-
gen.

Als in een vreeslijken droom, hoorde hij
om zich heen het geluid van vergramde
stemmen; het scheen een luidruchtige twist
die weldra tot een gevecht ging overslaan.
Na eene lange pos stilzwingen, moede hij
toch te verstaan dat de vrede geteekend
was: men legde hem ter narde neder; zijn
rug rustte op den vooruitstekenden kant
eener rots en zijn hoofd viel ontzenuwd op
zijne borst voorover.

(Wordt vervolgd).

MENGEWERK VAN DE POSTRIJDER.

— 36 —

DE

Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH

792

GRANT ALLEN

Koning Khatsua wilde al zijne strijd-
krachten samentrekken om in het naburig
land, Montisive van Bush Welt, een zoo
machtig en waarschijnlijk een zoo vreed-
negeropperhoofd als hij zelf, op t onver-
wachts aan te vallen.

De toebereidselen duurden eenigen tijd.
Eindelijk toch kwam de groote dag